

Alexander Ivanovich Avramchuk

Nimeni on Alexander. Olen 39-vuotias ja asun Kiovassa.

Noin kello kuudelta aamulla naapurimme herätti meidät. Hän kertoi meille, että sota oli alkanut. Asumme 16. kerroksessa kerrostalossa, ja ikkunamme osoittavat Hostomeliin, jossa venäläisten ensimmäinen kapinallisryhmä oli laskeutunut. Näimme räjähdyksiä ja pommituksia, tulta ja savua. Se oli kauheaa.

Parin tunnin kuluttua päätimme, että olisi järkevää mennä Irpiniin. Kuulostaa hullulta, koska Irpin oli lähempänä taistelukenttää. Mutta tätini asuu siellä talossa, jossa on kellari. Ajattelimme, että siellä olisi turvallisempaa kuin 16. kerroksessa.

Lähdimme autollamme, minä, vaimoni ja kaksi lastamme. Teillä oli paljon autoja, mutta kaikki menivät päinvastaiseen suuntaan. Olimme varmoja, että tämä kestäisi vain päivän. Kukaan ei ymmärtänyt mitään.

Saavuimme perille ja menimme tätini talon pieneen kellarin. Ulkona ohjukset iskivät maahan. Äänet olivat vielä kovempia kuin ensimmäisenä päivänä. Emme tienneet, mitä tehdä.

Olin halvaantunut. En tuntenut mitään. Istuin vain ja luin uutisia. En pystynyt tekemään mitään muuta. Tuntui kuin olisin ollut teipattu paikalleni.

Ensimmäisinä päivinä uutiskanavilla julkaistiin sensuroimattomia videoita, joissa venäläiset tekivät julmia asioita ihmisille. He tekivät kaikkein pelottavimpia asioita, mitä voi kuvitella. Oli erittäin ahdistavaa istua kellarissa tietäen, mitä ulkona tapahtui. Puhdasta kauhua.

Toisena iltana vaimoni muisti vuosia sitten näkemänsä unen. Unessaan istuimme tässä kellarissa, ja tšetšeenimiehet tulivat sisään ja tekivät kauheita asioita meille kaikille. Unessa oleva tyttö oli veren peitossa.

Istuin kellarissa, kun vaimoni kertoi minulle unestaan. Vaimoni tunnisti tyttäremme unessa olevaksi tytöksi. Ymmärsin, että tämä oli merkki, jota tarvitsimme. Meidän oli päästävä pois sieltä.

Sukulaisemme yrittivät estää meitä, sanoivat: "Älkää lähtekö." Kolmantena aamuna pakkasimme tavaramme autoon. Kuulimme ammuntaa kadulta. Mutta lopulta lähdimme.

Kaikki Kiovan sillat oli tuhottu armeijamme toimesta kaupungin suojelemiseksi vihollisjoukoilta. Vain yksi tie oli enää käytettävissä. Ja meidän oli käytettävä sitä. Ihmeen kaupalla tie oli vapaa sillä hetkellä, eikä meille tapahtunut mitään. Vain muutamaa tuntia myöhemmin venäläiset sotilaat ottivat tien haltuunsa ja ampuivat jopa siviiliautoja, joissa oli perheitä. Muutamaa päivää myöhemmin Irpin ja Butša olivat täysin miehitettyjä.

Ajoimme länteen tietämättä, minne menisimme. Meidän piti saada bensaa, sillä puoliksi tyhjällä tankilla emme pääsisi pitkälle. Tiet olivat täynnä autoja, ja kaikki tarvitsivat bensaa.

Onneksi saimme tankattua auton. Samaan aikaan soitimme kaikille ystävillemme löytääksemme yöpaikan. Ystäväemme löysivät meille majapaikan Kiovan ulkopuolelta, ja seuraavana päivänä suuntasimme kohti Lviviä. Tuolloin oli todella vaikeaa löytää asuntoa Ukrainan länsiosasta, koska miljoonat ihmiset olivat paenneet sinne.

Lvivissä meillä oli yhteys ystävään, jota emme tunteneet kovin hyvin. Mutta hän sanoi: "Tule vain. Minulla on asunto teille." Olimme täysin uupuneita, kun saavuimme sinne. Ystävämme otti meidät vastaan. Hän kieltäytyi ottamasta rahaa asunnosta ja oli täyttänyt jääkaapin niin täyteen ruokaa kuin sinne mahtui. Se oli niin koskettavaa, että melkein itkimme.

Ensimmäinen ja toinen kuukausi hyökkäyksen jälkeen olivat todella raskaita minulle ja vaimolleni. Olimme uupuneita, aivan kuin olisimme tehneet raskasta fyysistä työtä päivin ja öin, ilman lepoa. Kasvomme muuttuivat. Ikäännyimme kuin viisi vuotta muutamassa kuukaudessa.